

[Finansministeren.]

der samtidig med, at de 105 Mill. Kr. overføres til Danmarks Nationalbank, fremkommer et tilsvarende Underskud paa Statsregnskabet. Det vil derfor, som jeg gjorde opmærksom paa i Forelæggelsestalen, være nødvendigt, at der tilvejebringes yderligere Indtægter.

Det kan nu yderligere forudses, at der vil blive Tale om en ikke ubetydelig Merudgift i Forbindelse med Forlængelsen af den gældende Landbrugsordning, der udløber pr. 31. December; foreløbig er det Hensigten at forlænge denne Ordning for to Maaneder, og saa vidt man kan skønne paa Baggrund af den hidtidige Prisudvikling, vil der blive Tale om en Udgift paa 18—20 Mill. Kr. om Maaneden, eller i alt 36—40 Mill. Kr.

Det vilde saaledes være ønskeligt, om der kunde tilvejebringes yderligere Indtægter paa ca. 140 Mill. Kr. for at opnaa den tilsigtede Konsolidering.

De Forslag, jeg her skal fremlægge, vil ikke kunne indbringe hele dette Beløb; det er vanskeligt for et enkelt Kvartal at opnaa en saa betydelig Merindtægt, som her er paakrævet. Forhøjelsen af de direkte Skatter antages at ville indbringe ca. 76 Mill. Kr., mens Forlængelsen af Tillægsskatten paa Spiritus og Forhøjelsen af Omsætningsafgifter vil indbringe ca. 16 Mill. Kr. Endelig vil Omsætningsafgiften paa Pelsvarer antagelig for et Kvartal indbringe ca. 2 Mill. Kr. Ialt opnaas saaledes for Januar Kvartal 1948 en Merindtægt paa ca. 94 Mill. Kr. Spørgsmaalet om Dækning for det manglende Beløb maa blive et Anliggende til Overvejelse i Forbindelse med Dækningslovene for Finansaaet 1948—49. Man kan vel haabe, at nogen Besparelse vil kunne opnaas her, men Forholdene er jo desværre stadig saa usikre, at ekstraordinært opdukkende Udgifter let slaar saadanne Forventninger over Ende.

Som det fremgaar af de foreliggende Forslag, har Regeringen ment det rigtigst først og fremmest at søge det nu foreslaaede Skattebeløb tilvejebragt gennem en Forhøjelse af de direkte Skatter, og heraf Hovedparten ved en Forhøjelse af den personlige Indkomstbeskatning med et Tillæg for Skatteaaet 1947—48 paa 10 pCt., som foreslaas indkrævet paa een Gang i Februar—Marts.

Det er beklageligt, at denne Forhøjelse maa foretages paa et Tidspunkt, da hele Spørgsmaalet om Skatternes fremtidige Tilrettelægning er til Overvejelse i Skattekommissionen. Her maa jo bl. a. Spørgsmaalet om de skattefrie Fradrag og om Retten til

at fradrage betalt Skat i næste Aars Indkomst komme til saglig Behandling. Der tilsigtes ikke gennemført noget Forhaandsstandpunkt over for dette sidste Spørgsmaal med det foreliggende Lovforslag. Men da der vilde fremkomme en ret betydelig Nedgang i Skatteprovenuet for det følgende Finansaar, saafremt den ekstraordinære Skatteforhøjelse kunde fradrages ved Beregningen af Skatten for næste Aar, har Regeringen dog anset det for rigtigst at foreslaa, at det Beløb, hvormed Skatten nu forhøjes, ikke kan bringes til Fradrag ved Beregningen af Skatten for det følgende Aar.

Det, som tilsigtes med disse nye Skatter, er som anført at opnaa en almindelig økonomisk Virkning i Retning af at indskrænke Forbruget for derigennem at formindske Presset paa Priserne og lette Mulighederne for den økonomiske Genopbygning. Mit Parti har ved tidligere Behandlinger af min Forgængers Skatteforslag ladet forstaa, at vi gerne medvirkede til Gennemførelse af Forslag med dette Formaal, men at vi maatte ønske ogsaa den direkte Skattevej betraadt i denne Sammenhæng. Under Finanslovdebatten i forrige Uge har enkelte af de ærede Ordførere gentaget den Opfattelse, at en saadan Forbrugsbegrænsning ad Skattevejen bedst opnaas ved Forbrugsskatterne, og dette er ogsaa blevet anført i en Række Blade. Det anføres saaledes, at en yderligere Forhøjelse af Indkomstbeskatningen vil gaa ud over Opsparingen og svække det private Initiativ. Jeg vil gerne i denne Anledning gøre et Par Bemærkninger om de økonomiske Virkninger af den foreslaaede Forhøjelse.

„Berlingske Aftenavis“ skrev forleden, den 6. ds.:

„Paa een Gang at faa Penge ind og lægge en Dæmper paa Forbruget, det maa, saa længe Pengesamlingen staar paa, være det bestemmende Synspunkt i Skattepolitikken, for hvilket socialt betonedede Ønsker om et andet Fordelingsforhold mellem direkte og indirekte Skatter maa vige.“ Dette sidste Synspunkt maa forekomme meget enkelt!

Jeg vil mene, at Forbrugsbegrænsninger maa kunne gennemføres saaledes, at der samtidig tages fornødent Hensyn til de daarligst stillede i vort Samfund, og Fastsættelsen af en Minimumsgrænse i Forslaget for Forhøjelsens Paaligning er et Udtryk herfor.

For at en Skat skal virke begrænsende paa Forbruget, er det ikke nødvendigt, at det er en Forbrugsafgift. Den forbrugsbegrænsende Virkning af Omsætningsskatterne beror for en væsentlig Del paa, at Skatte-